

βούρλιнос επίθ. άμάρτ. βρούλ-λινος Κάμπ. βρούλ-λινος Κῶς βρουλλινός Ίκαρ.

Έκ τοῦ οὐσ. βούρλο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

Ὁ ἐκ βούρλων κατασκευασθεὶς Κάμπ.: Σειροκουτάλα βρούλ-λινη (σειροκουτάλα=μεγάλη τρυπητὴ κουτάλα, μὲ τὴν ὁποίαν σουρώνουν ὠρισμένα εἶδη φαγητῶν). || Ἄσμ.

Μὲ σπαθιά τσαὶ μὲ κοντάρια | τσαὶ μὲ βρούλ-λίνα ὀξάρια

βουρλισιά ἡ, βουρλισία Ζάκ.—ΓΞενοπ. Κακὸς Δρόμ. 42 καὶ Κόσμος 22 βουρλισιὰ Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. κ. ἄ.—ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 203—Λεξ. Βλαστ. 399 Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. βουρλίζω.

1) Ψυχικὴ ὑπερδιέγερσις, παραφορά, ἔξαψις, μανία Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ.—ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν. Δημητρ.: Μὰ βουρλισιὰ τὸν ἔπιακε Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἄ.) "Ὅταν ἐμπῆκε 'ς τοὺς δεκαῆξι χρόνους, αὐτὴ ἡ βουρλισία τῇ ἐμπῆκε... γύρους ἔκανε ἐδῶ κ' ἐκεῖ (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Βουρλισία μου! (ἐπιφώνημα στοργῆς, τρυφερότητος) αὐτόθι. || Ποίημ.

Καὶ ζωντανὴ 'ς τὰ μάτια τοὺς | θωρεῖς τὴ βουρλισιά τοὺς ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: 2) Μωρία, ἀνοησία Ζάκ. Κέρκ.—ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν. Ἐκαμε μὰ βουρλισία Ζάκ. Οἱ βουρλισιὰς ποῦ εἶχε κάμει 'ς τὴ ζωὴ του! Κέρκ. Μὰ θὰ κάμῃς μία βουρλισία καὶ θὰ τὸ μετανοήσῃς ΓΞενοπ. Κόσμος ἔνθ. ἄν. Ἀνίσως κάμῃς τέτοια βουρλισία, νὰν τὸ ξέρῃς, ἐγὼ τὴ ζωὴ μου δὲν τὴ θέλω ἄλλο ΓΞενοπ. Κακὸς Δρόμ. ἔνθ. ἄν.

βούρλισμα τό, Πελοπν. (Λάστ.)—Λεξ. Αἰν. Περίδ. Βλαστ. 399 Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βρούλ-λισμαν Κύπρ.

Έκ τοῦ ρ. βουρλίζω.

1) Κτένισμα, πλέξιμον τῆς κόμης Κύπρ.: Τὸ βρούλ-λισμαν τῆς δεῖνα 'ἐν ἔν' καλόν. 2) Ψυχικὴ ταραχὴ Λεξ. Αἰν. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. 3) Μεγάλῃ στενοχωρία Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. βουρλισμάρα. 4) Ἐκστασις φρενῶν, μανία, τρέλλα Λεξ. Περίδ. Βλαστ. ἔνθ. ἄν. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Συνών. βούρλα 1, βουρλισμός.

5) Θανατηφόρος νόσος διστομίτις γεννωμένη εἰς τὸ ἦπαρ τῶν χορτοφάγων ζώων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν καὶ χοίρων, ὅταν ταῦτα τρώγουν φυτὰ βατράχια ἄγν. τόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούρλα 2. 6) Τὸ ἔντομον μηλολόνηθι Πελοπν. Συνών. βαβούλα (I) 1, βίζβιζας, βουρλο-μάννα, βούρλος Α 2, χρυσοβάβουλας, χρυσόμυγα.

βουρλισμάρα ἡ, (Ἐθν. Ἀγωγ. 2, 156.)

Έκ τοῦ οὐσ. βούρλισμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, περὶ ἧς ἰδ. -άρος.

Βούρλισμα 3, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τῆρα μὴν κάνης ξάμνηο, τῆρα μὴν κάνης χρόνο, γιὰτὶ τὸ ξάμνηο εἶν' πολὺ κί ὁ χρόνος βουρλισμάρα.

βουρλισμός ὁ, Κεφαλλ.

Έκ τοῦ ρ. βουρλίζω.

Βούρλισμα 4: Φρ. Εἶναι βουρλισμός! (ἐπὶ ὠραίου, θαυμασίου προσώπου ἢ πράγματος, ὅπερ δηλαδὴ δύναται νὰ προξενήσῃ τρέλλαν, συνών. φράσ. εἶναι τρέλλα).

βουρλίτης ὁ, Κρήτ.—Λεξ. Βλαστ. 460 καὶ 464.

Έκ τοῦ οὐσ. βούρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

1) Ὑδροχαρὲς φυτὸν ὅμοιον πρὸς βούρλον Κρήτ.

2) Εἶδος κρίνου Λεξ. Βλαστ. ἔνθ. ἄν.

βουρλίτικος επίθ. Ἰων. (Κρήν.) βρουλλίτικος Χίος.

Έκ τοῦ οὐσ. βούρλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος. Τὸ βρουλίτικος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ βούρλα, ἰδίως ἐπὶ σχοινίου ἔνθ' ἄν. Συνών. βουρλένιος. 2) Ὁ κατεσκευασμένος μὲ τὴν βοήθειαν βούρλου, ἐπὶ μακαρονίων πρὸς κατασκευὴν τῶν ὁποίων τίθεται ἐπὶ ζύμης βούρλον καὶ περιστρέφεται, ὥστε νὰ τυλιχθῇ πέριξ αὐτοῦ ζύμη, εἴτα δὲ ἀφαιρεῖται τὸ βούρλον καὶ ἡ ζύμη λαμβάνει σχῆμα σωληνοειδὲς Ἰων. (Κρήν.)

βουρλιώτικος επίθ. άμάρτ. βουρλιώτ'κο τό, Σκῦρ.

Έκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βουρλά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιώτικος.

Οὐδ. βουρλιώτ'κο οὐσ., εἶδος σταφυλῆς. Συνών. ροζακί.

βούρλο τό, βρούλλον Κάμπ. Σύμ.—Λεξ. Μπριγκ. βρούλλο πολλαχ. βρούλ-λο Κάμπ. βρούλ-λάο Ρόδ. βρούδιο Καππ. βρούδφο Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτιαν. Τσούλιν.) βρούδφον Καλαβρ. βούρλο κοιν. βούρλου βόρ. ἰδιώμ. βούρελο Πελοπν. (Σουδεν.) βόρελο Πελοπν. (Τρίκκ.) βουρλό Ἡπ. β'λό Πάρ. (Λεῦκ.) βόρλο Πελοπν. (Τρίκκ.) βρέλλο Πελοπν. (Μάν.) οβούρλο Εὐβ. (Ὁρ.) βούρλο Κορσ. βούρλος ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) βρούλ-λος Κύπρ. βρούλ-λδος Ρόδ. φρούλ-λος Κύπρ.

Έκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βρούλλον, ὁ παρὰ τὸ ἀρχ. βρούλλον.

1) Τὰ διάφορα εἶδη τοῦ φυτικοῦ γένους βρούλλου (juncus) τῆς τάξεως τῶν βρουλλωδῶν (juncaceae) καὶ ἰδίως βρούλλον τὸ ὀξύφυλλον (juncus acutus) καὶ βρούλλον τὸ παράλιον (juncus maritimus), οἱ τῶν ἀρχαίων σχοῖνοι καὶ ὀξύσχοινοι καὶ ὀλόσχοινοι, φυτὰ ὅλα ὁμοιόσχημα πρὸς ἄλληλα κοιν.: Παροιμ. φρ. Βούρλο μὲ βούρλο (ὅτι πρέπει ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ γενικώτερον ὅτι ὁ καθεὶς πρέπει νὰ ἀναζητῇ τὸν ὁμοῖόν του) Ἡπ. Βούρλο μὲ βούρλο, σπάρτο μὲ σπάρτο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. || Παροιμ. Σ' τὰ βούρλα πάει ἡ ξυλόκοττα κ' ἡ πέριδικα 'ς τὴ βρύσι (ὅτι ἕκαστος κατὰ τὰς συνηθείας του) Λεξ. Δημητρ.

2) Εἶδη φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κυπειρωδῶν (cyperaceae), κύπειρος ὁ ὄρφνινος (cyperus badius) καὶ ὀλόσχοινος ὁ κοινός (oloschoenus vulgaris) κοιν. β) Τὸ κλωνίον τῶν ἀνωτέρω φυτῶν καὶ ἰδίως τοῦ 1, κυλινδρικόν, εὐλύγιστον καὶ ἀνθεκτικόν πρὸς ἔργον πλεκτικόν, οἷον σπυρίδα, ψιάθον, τάλαρον κττ. κοιν.: Παροιμ. Βούρλο μὲ δῶνεις, ψάθα σοῦ πλέκω (ἀναλόγως τῶν παρεχομένων μέσων ἐκτελῶ τὸ ἔργον) Νάξ. Βούρλα μ' δῖς, καλάθια σ' πλέκω (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. γ) Ὁρμαθὸς ἰχθύων διαπερασθέντων εἰς βούρλον ἢ σπάγγον σύνηθ.: Ἐνα βούρλο μαρδούνη - ψάγια κττ. 3) Πλόκαμος Ἡπ. Κύπρ.: Κάνω βούρλο τὰ μαλλιά μου Ἡπ. Τούτη ἡ κωπέλλα ἔδει μακρὸν βούρλον Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρλίδα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βρούλλο Ἀνδρ. τοῦ Βρούλ-λου Κάμπ. Βούρλο Μύκ. Πελοπν. (Γορτυν.) Σκῦρ. Βρούλλα τά, Πελοπν. (Γορτυν. Γύθ.) Βούρλα Εὐβ. Μακεδ. Μήλ. Πειρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Καμμένα Βούρλα Στερελλ. (Λοκρ.) [*]

βουρλόβουνο τό, Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἄ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. βουρλός καὶ τοῦ οὐσ. βουρλό.